

René Schickele
Adrienne Thomas
Karl Tschuppik

A. Vallentin
Ernst Weiss
Franz Werfel

Faul Zech
Stefan Zweig

Ez újabb 24 név (közülük 9 árja és 15 keresztény). Felmerül a kérdés, hogy mi van még ezen a ténylegesen emigrációban élő irodalmon kívül. Ha a „német” szót nem az állam, hanem a nyelv szempontjából használjuk kétségbevonható-e, hogy majdnem az egész „német irodalom” Németországon kívül él. A nem német állampolgár írók bevonása nem gyengíti, hanem kielezi a képet. A tényleges emigrációnak ez a 84 írója (lehet, hogy néhány név kimaradt) valóban képviseli a német irodalmat. Próbálja meg Korrodi úr vagy más egy olyan lista elkészítését, melyen csak megközelíthetően ilyen jó nevű írók szerepeljenek azok közül, akik a Harmadik Birodalomhoz tartoznak vagy tartozni akarnak és akiket a Harmadik Birodalom elismer.”

(M, T.)

A NÉMET PARASZTÖRÖKÖSÖDÉSI TÖKVÉNY. A Harmadik Birodalomban az élet minden megnyilvánulását a faji elmélet segítségével értelmezik. A törvényhozásban szintén a faji, eugenetikai szempontok a mérvadók. Persze ezek az eugenetikai szempontok a törvény tényleges indítékainak eltakarására szolgálnak s végeredményben annak a szociális demagógiának a szolgálatában állnak, mely a monopoltörke parancsuralmi rendszerének tömegbázist biztosítani törekszik. Ez a tömegbázis a városokból mindinkább a falvakba tevődik át. A pauperizált munkásság, mint a hitlerizmus tömegalapja igen labilis és így már régebbi idő óta a hitlerizmus működési köre a falu, amit elárasztottak agitátoraikkal és törvényeikkel. Ezek közül a legfontosabb az u. n. „parasztörökösödési törvény”, mely a falu tulajdon-, osztály-, ideológiai-stb. viszonyainak átépítését célozza. A cél papíron itt is faji, a valóságban azonban egy új német zsirosparasztság kialakítása, mert ez az osztály mindig hű támasza volt a német tőkésrendnek. A Kapp-puccs idején ez az osztály fegyveresen is segítségére sietett a Köztársaság elleneségeinek; Ennek a rétegnek az átszervezése tehát elsőrendű feladat.

A német parasztörökösödési törvény (Erbhofgesetz) a jelenlegi parasztgazdaságok egy kihaló területét (lakás, kert, földbirtok) elidegeníthetetlen és oszthatatlan parasztbirtokká nyilvánítja, amit a családnak csak egy tagja (vidékenként a legnagyobb vagy a legkisebb, esetleg, egy végrendeletileg megnevezett fiú) örökölhet. A birtok kritériumait a törvény nem állapítja meg pontosan, főbb kellékei azonban: 1. csak mezőgazdasági üzem lehet; 2. egy ember kizárólagos tulajdona; 3. maga a tulajdonos tartozik termelni vagy vezetni a termelést; 4. terjedelme vidékenként változik, de legalább annyi, hogy jövedelméből egy család a piactól és ez általános gazdasági helyzetétől függetlenül megélhessen 9 a legfontosabb ipari javakat beszerezhesse. A terület — elvileg — nem haladhatja meg a 125 hektárt, politikai, kulturális s más, a törvényben nem részletezett indok azonban ennél nagyobb területet is engedélyez. A törvénynek ez utóbbi hízaga kiválóan alkalmas arra, hogy a törvényt a junkerek javára értelmezhessek, míg a politikai és egyéb érdekek a hitlerizmus ágenseit elégitik majd ki! 125 hektárnál nagyobb tulajdont kaphat még az is, aki kimutatja, hogy a már birtokában lévő föld több, mint 150 éve családi tulajdon. (A junkerek és gazdag-parasztok a törvénynek e pontját szintén előnyösen gyümölcsöztethetik.) Ha meggondoljuk, hogy annak a földje, aki a törvény oltalma alá kerül, elidegeníthetetlen, érthetővé válik a tény, amiért a mai német törvényhozás a 125 hektárterjedelmű, sőt ennél nagyobb területeket is parasztbirtoknak minősíti.

Viszont ki lehet ilyen parasztbirtok tulajdonosa? Az illetőnek (a nemzeti-szocialista párttagságon kívül) a következő lényeges tulajdonságokkal kell személyében rendelkeznie: német állampolgár és német vérségű ősei között 1800 január 1-től kezdve nem fordulhat elő szines, zsidó vagy nem-árja; tisztelgetreméltó, büszke és nemes viselkedésű legyen; értsen a gazdálkodáshoz akár önmaga, akár alkalmazottak révén; lehet tehát állami alkalmazott vagy S. A. tiszt is. Aki ezeknek a feltételeknek megfelel, az „paraszt” címet kap, szemben az egyszerű földművessel, aki nem esik a törvény oltalma alá. Ha ez a „paraszt” gondnokság alá kerül vagy adósságait csökönnyösen nem fizeti, tékozló, stb., akkor címét elveszti s vele földje tulajdonjogát is, amit fia kap helyette. Ez a „paraszt”-ság tehát korántsem földművelő, hanem vidéki kaszt. Ennek a kasztnak külön igazságszolgáltatása van az u. n. agrárbiróság, mely egy bíróból és két „parasztból” áll. A szóbanforgó parasztbirtokot nem örökölheti nő: a birtok a családban marad és mindig csak egy örökös kapja, a többiek az örökségből ki vannak zárva. Adoptált fiu — ellentétben a régi: joggal — nem lehet örökös, miután az örökösödés alapja a vérség.

A törvény indokolása természetesen eugenetikus. „A sors összes csapásai és minden válság legyőzhető, ha a nép alapja az egészséges és erős parasztsztyál”. „A parasztság halálai a nép halála” — mondta a törvény megokolásában *Darré*. A törvény — így papíron — a szociális szelekció egyik eszköze. Az örökösök kirekesztése az örökségből a kirekesztetteket arra kényszeríti, hogy a saját lábukon éljenek meg, ami a mostani viszonyok mellett annyira nehéz, hogy az illetők „kiszelektálódnak” a fajtisza társadalomból. A nem „paraszt”, hanem csak földműves birtokok viszont a verseny, az elaprózódás stb. révén tönkremennek, úgy hogy a falvakon nem marad más csak a törvény által protezsált! gazdagparaszt. A kiszelektált elemek a „sors” mostohasága következtében nehezen alapíthatnak családot és így alacsonyabbrendű tulajdonságaik nem öröklődhetnek. Ezért az új német földtulajdon- és örökösödési-reform egyuttal nép-egészségügyi és biopolitikai reform is.

A törvény célja világos: a középbirtok megvédése s vele egy mindig „tettrekész” középparaszt és gazdag parasztréteg kialakítása. Ennek a célnak azonban — a hitlerizmusra — van hátránya is. A falvakon a törvényileg védett és a törvény által kirekesztett lakosság (a kizárt családtagok, a földművesek, stb.) között a harc kiéleződik, a falusi lakosság egyrésze a városokba kénytelen vándorolni, ahol a válság révén krónikus munkanélküliség további növekedését s a munkabérek további lenyomását eredményezi.

Csak kuriózumként említjük, hogy ez a törvény nemcsak a modern német joghoz viszonyítva jelent visszafejlődést, hanem még a középkori német jognál (az u. n. *Rechtspiegel*-eknél) is alacsonyabb színvonalat képvisel. A középkori német jog az örökösödési demokrácia mintaképe (feleség öröklése, közös szerzemény, stb.) Ennek a törvénynek az öröklési elve még leginkább a bibliai idők zsidó örökösödéséhez hasonlít, aminek szempontjai meglepően megegyeznek a német törvény szempontjaival. A túlhaladott jogintézmények s elvek így születnek újjá a finánc-tőke parancsuralmi rendszerében. *B. I.*

FAJKEVEREDÉS ÉS BETEGSÉG. Németországban az ezerirányú „gleichschaltolás” szakadatlanul folyik. Az életnek nincs olyan részlete, amit a faji alapon történő egységesítés meg ne ragadna. Áthatja ez azt egységesítés az életet, felforgatja a tudományokat. Az egyetemek megtisztítása a hitlerista uralom legelső napjaiban megtörtént, az egyetemi

tudományok faji alapon való revíziója most folyik. E munka gyümölcsei egymásután hagyják el a sajtót. *Lenard* pár hónapja megjelent írja fizikája már mindenfele hirhedt s *Wilhelm Hildebrandt* professzor könyve (*Rassenmischung und Krankheit*, Hippokrates Verlag, Stuttgart-Leipzig) alig fog elmaradni mögötte. Mig *Lenard* fizikája a világ-egyetem természettörvényei közt teremt árjarendet, addig *Hildebrandt* sokkal közvetlenebb vonatkozásban, a bőrünkön laborál az árja-principiummal s „tudományosan” azt bizonygatja, hogy a fajkeveredés súlyos betegségekre vezet, minden betegség, sőt maga „a” betegség a fajkeveredés, minek következtében, ha elfogadjuk *Hildebrandt* tételét, az orvos szerepe a jövőben kizárólag a fajtisztításra való pedáns felügyeletre tartozik szorítkozni, miután a fajtisztítás az egészség és a hosszú élet egyetlen titka. Hogy az orvostudomány egy ilyen értelmű revíziója csak a politikai propaganda szolgálatában állhat, az minden további nélkül világos. Ezért azután *Hildebrandt* könyve csak kuriozitása miatt méltó a megemlítésre, hisz' a komoly kritikát maga *Hildebrandt* sem tartja kívánatosnak, amikor előszavában megjegyzi, hogy: „akik még nem sajátították el a faji gondolkodásmódot, várjanak mindaddig kritikájukkal, míg saját szemléletük alapján **ente** joguk lesz.”

Hildebrandt kiindulása természetesen a faj meghatározása. „A faj — mondja H. — öröklődő belső törvényszerűség, kiváltkép' öröklődő belső szekréción egyensúlyállapot.” „Ha ez igaz, úgy a fajkeveredésnek zavarólag kell befolyásolnia ezt a belső szekréción egyensúlyt és bizonyos mértéken túl ez a zavar a testi megjelenésben is mutatkozik.” — Hogy ennek a hipotetikus belső Szekréción egyensúlynak a fajon belül mennyi a változata — ezzel nem törődik *Hildebrandt*. Miért is törődne? Ez a törődés már eleve elejtené vele ezt a tételt, amit pedig a politika miatt nem ejtethet el. Halad tehát tovább. Felvázolja az egyes, fajkeveredésből származó betegségek külső és belső karakterét, természetesen olyan formában, hogy a fajkeveredésnek már a gondolata is elrettentő. Az egyetlen menekvés a betegségek elől: északinak lenni. „Északinak, aki „magas és karcsu az alak, elsősorban a fej és az arc legtökéletesebb kimintázásával. Az északinál minden egy túlgazdag teljességből lép elő, hiányzik minden nehézkesség és lomposág. A férfi és női test formája annyira különböző, hogy már ez a különbség is más fajokkal szemben megkülönböztető jelentőséggel bír. Az északi faj testi megépítettsége és belső törvénye támadásra hivatott, azaz a környezet teljesítmény által való alakítására. Ezért nevezi *Clauss* az északit „teljesítményi típusnak.” Az északi faj szolgáltatja a földkerekség, az égbolt, a művészet és tudomány kikutatlan területén az utmutatókat és uttörőket. A *daliai* típusu ember viszont súlyos teste és belső törvényszerűsége következtében kimondottan a földhöz és hazájához kötött s nem olyan mértékben kész a támadásra, mint az északi ember, ezzel szemben azonban az utolsó lélekketéig kitart a hazájáért való harcban: ő a „megmaradás típusa.” Az északi és *daliai* ember fajilag nagyon közel állanak egymáshoz s talán ugyanannak az alapfajnak csupán hajtásai. Mindakettő főleg a kölcsönös keveredésben található fel. Ez a keveredés szolgáltatja azt, amit a régi rómaiak germánnak neveztek.” Amint látható: más fajoknak nemhogy semmi keresnivalójuk a földön, de az északi fajú a kutatás és alkotás joga mindennütt és mindenkor. A két fajta (közös nevezőn a germán) persze pompásan egészíti ki egymást. Amit a harcos északi megszeréz, azt a hőnyszerető — az utolsó csepp véréig védelmezi. Ezen az isten különös-kegyelméből létrejött fajon tökéletesíteni nem lehet. Minden más keve-

redés csak árthat, különösen az előázsiai fajtával, — „Az előázsiai fajtát főleg a zsidó nép hozta Németországba. Ez a fajta kicsiny és lompos (szemben az inkább magasnövésű dináriakkal) cingár lábakon álló formátlan zsák. A tág szemüreg üresen hat, mert a vékony redőnléküli felső szemhéj a szemgolyót betakarja, úgyhogy annak nagy részét a szemhéjon keresztül is látni véljük. Az előázsiai faj esetében még erősebben feltűnő, mint a dinárinál, a tarkóvonal merev esése — északi szempontból véve „a tarkó hiánya” — és az erősen előtérbe kerülő lógó orr, mely nem tör elő szabadon, mint az északonál, hanem nyomasztó nehezékként hat. A testi megépítés hiányzó harmóniája, amely arra utal, hogy ebben az esetben vagy ki nem egyensúlyozott régi keverékformáról vagy pedig későbbi újabb hozzákeveredésekről van szó, a lelki képben is megnyilvánul. Állandó a harc a hús érzéki örömeinek leküzdésére törekvő maradéktalan átszellemítés és a durva érzékiségbe való tökéletes elmerülés között. Clauss ezt a formát „megváltó típusnak” nevezi. Az előázsiai faj a bűnbeesés fogalmának a megteremtője”. Ezeknek a pártvezetőség által megállapított vagy legalább is jóváhagyott premisszáknak az előrebocsátásával nyúl azután Hildebrandt tulajdonképpen problémájához .

A fajkeveredés veszedelme szerinte nemcsak abban áll, hogy a különböző fajú kromozomák keveredéséből végeredményben az átöröklésnél döntő szerepet játszó *gen-ek* zűrzavara jön létre, hanem a faji divergencia egyéb súlyos következményei is. A klimatikus és geográfiai tényezők rendkívül fontos befolyását persze tudatosan elhallgatja, mert ez felettébb zavarná a szigorúan egyirányba beállított spekulációt. Viszont mit számít ott az elhallgatás, ahol a legsúlyosabb dolgokat állítja — minden bizonyítás nélkül. Ilyeneket mond pl.: „Ha egy rövidéletű faj szervei és szövetei egy hosszúéletű faj testébe tévednek, hamarosan elkopnak és korai halált okoznak.” (46. o.) Vagy: „...vajon a skizofren tudathasadásnak nem az-e az oka, hogy az agyvelő egyes részei a többi részekhez képest (a keveredés következtében) előre érlelődnek és ez az előre érlelődés (vorbeireifen) váltja ki a tulajdonképpen skizofren tüneteket.” (47. o.) Sőt: — „hiszem, hogy a daganatok keletkezésének megmagyarázására elegendő a test fajilag meghatározott divergens növekedésirányát felvennünk.” (47. o.) Ime miyen Kolumbus tojása az, amin a rákkutatók ezrei évtizedek óta kísérleteznek. Természetesen nála a terhelességi toxicózisok (émelygés, hányás, stb.) szintén a fajkeveredés következményei. A szülési komplikációk szerinte úgy jönnek létre, hogy inkongruencia áll fenn a bastard nagy feje és az anya medenceviszonyai között. (69. o.) — Viszont, ha a szülés meg is történik, még korai az öröm: „Ha az anyai medence és a gyermekfeje közti divergencia nem akadályozza meg a szülést, akkor talán ki fog derülni, hogy a gyermek más szempontból diszharmónikus, esetleg súlyos betegséggel terhelt. Ilyen esetekben kifejezett torzszülöttekkel, mint kretinizmus, Chondrodystrophia, hermafroditizmus, veleszületett elefantiázis, stb. találkozunk.” (71. o.) — Mond azonban még különbeket is. Pl. „Az időelőtti hajhullás szintén fajilag feltételezett és a szövetek különböző élettartamával függ össze.” (82. o.) A gyógyszere? „A fajilag meghatározott hajhullás egyetlen hatásos gyógyszere a paróka.” (82. o.) — Pelei a könyv más kérdésre is. Megmondja pl., hogy mi a tuberkulózis oka. Az erre való „diszpozíciót meghatározó tényező lényegében a degeneráció”. (90. o.) A degeneráció viszont a fajkeveredés következménye. Kevert fajúak esetében, u. i. az élet folyamán az egyes fajok tulajdonságai váltakozva kerülnek előtérbe

be. Pl. egy északi és előázsiai keverék husz éves koráig tulnyomóan előázsiai, majd ettől harminc éves korig tulnyomóan északi tulajdonságokat mutathat. (Ez a megállapítás nagyon alkalmas arra, hogy a kevert fajúak teljesítményei valahogy mégis értékelhetők legyenek.) Ezért aztán „a tuberkulózissal szemben való érzékenység az élet folyamán kifejezetten változik, valószínűleg a fennálló tbc-t a mindenkori fajdominancia erősen befolyásolja, mert különben nem volna megmagyarázható, hogy a tbc-s megbetegedés és halál miért olyan szigorúan bizonyos korhoz kötött.” (91. o.) Viszértágulás, aranyér, sőt az aorta veleszületett szükülete is „alig magyarázható másként, mint faji alapon.” (92. o.) Nem meglepő tehát Hildebrandt professzor „28 éves megfigyelésével” alátámasztott megállapítása a golyváról, amely szerint „endemiás golyva sohasem fordul elő a fajtisza északi embernél” (97. o.) És így tovább. Mit tegyünk azonban ennyi „orvosi”, „tudományos” megállapítás után? Mindenekfelett fajtisztaságot ajánl s tájékoztatóul még a következőket mondja: „Aki valamely terület faji viszonyairól tájékozódni akar, legjobb, ha először is a legközelebbi bolondok házat keresi fel, mely ugyszólván bevezető előadásnak számít a helyi fajkeveredési viszonyokról.” (103. o.) S bár: „hiányzik még annak a bizonyítása, hogy endogén elmezavar fajtisza embernél egyáltalán előfordulhat-e, mégis saját tapasztalataim alapján kétségesnek tartom, hogy -skizofrénia tiszta fajúaknál létrejöhet.” Itt azután a módszer és a tudományosság a! tetőfokát éri el s végül is oda konkludáltat, hogy a tudomány is nem a tiszta fej, hanem a tiszta faj teljesítménye. Szeremlei László

AZ ÉLETTAN UJ UTJAI. A *Korunk* már többször beszámolt arról az irodalmi és tudományos megújodásról, ami a francia szellemi életben az utóbbi évek folyamán tapasztalható. A haladó francia tudományosság újabb értékes teljesítménye Marcel Prenant „Biologie et Marxisme” (E. S. I., 1935) című könyve.

Az *A la lumière du marxisme* tanulmánykötet szerzői — köztük Marcel Prenant — a tiszta tudomány és a technika viszonyából kiindulva, nagy vonalakban felvázolták a dialektikus materializmust és az egész marxista világnézetet. Kimutatta ez a tudományos gyűjtemény, hogy a marxizmus korántsem valami felkelési taktika, nem is történelemfilozófiai rendszer vagy dogmatikus tanítás, amint azt nemismerői előszeretettel hangoztatják, hanem „maga a tudomány, — a tudományos kísérleti módszer segítségével szakadatlanul előretörő s a saját következtetéseitől vissza nem riadó tudomány”. Ennek a megállapításnak a helyességét azok a szaktanulmányok igazolják, melyek a csillagászatban, a fizikai kémiában, az élettanban, lélektanban vagy a szociológiában oda konkludálnak, hogy a marxista hipotézis összhangban áll a kísérleti kutatás legújabb eredményeivel, megegyezik a tudományos haladás irányával, kielégítő feleletet ad a felvetett kérdésekre s minden más elméletnél jobban elősegíti az ember győzelmét a természet felett.

Ebben az irányban Marcel Prenant teszi meg az első lépést a marxizmus és az élettan viszonyának tanulmányozásával. Könyve egyszerű és közvetlen. Egyaránt hiányzik belőle a tudományos „tolvajnyelv” és a hamis ékesszólás. Ennek ellenére azonban alaposan átgondolt és kitűnően megírt munka. Bár a szakember számára nem akar semmi újat mondani, a -biológusok mégis haszonnal olvashatják, mivel rendet teremt a kavargó vitákban és vezető gondolata utat vág a kísérleti anyag tömegén s az elméletek zürzavarán.

Prenant tanulmányának első, -rövidebb részében „a marxizmus élet-tani alapjait” tárgyalja. — Marx és Engels elméletük nyersanyagát a